

1. Voor God zijn mensen geen nummers!

In deze hoofdstukken, Ezra 1 en 2, proef je de tinteling van de blijdschap. Zeventig jaar geleden zijn de eerste groepen Joden uit Jeruzalem weggevoerd naar het verre Babylon, of Babel. En nu, na ál die jaren, is er eindelijk... vrijheid! Ze mogen terug: terug naar Juda, terug naar Jeruzalem.

Eindelijk worden alle gebeden verhoord. Vrijheid!

Wat een ontzettend groot goed is dat: vrijheid! Beseffen wij eigenlijk wel wat dat betekent, om vrij te zijn? Om straks in vrijheid te mogen stemmen, op 12 september? Wij zijn bevoorrechte mensen...

De Joden krijgen de vrijheid om terug te gaan en de tempel op te bouwen. Dat is fantastisch! Maar tegelijk is het ook een enorme stap. Want veel Joden zijn in Babel geboren en hebben het er goed. Ze zijn er gewend! En om dan nu álles achter te laten en terug te gaan naar een land dat je alleen kent uit verhalen, dat is nogal wat!

Maar de Perzische koning Kores heeft een bericht rondgestuurd: 'Laat alle Joden teruggaan naar Jeruzalem en daar Gods tempel opbouwen.' Wel of niet gaan? Het grootste deel van het volk gaat niet.

Misschien durven ze niet. Of ze vinden het offer te groot. Of het lukt niet meer, qua gezondheid. Of wat dan ook.

Maar er zijn ook families, die vol vertrouwen op God zeggen: 'Ja, wij doen het! Wij gaan mee, terug naar Jeruzalem!' En die families worden allemaal genoemd in Ezra 2. En niet alleen families worden genoemd maar ook groepen: mensen die samen gedeporteerd zijn vanuit een bepaalde plaats in Juda naar Babylon, bijvoorbeeld de inwoners van Bethlehem, van Bethel en van Jericho. Ze zijn bij elkaar gebleven, en zo gaan er ook groepen uit die plaatsen sámen weer terug.

Ezra 2 is een hoofdstuk met een hele lange rij namen. Echt zo'n hoofdstuk waarvan je denkt: 'Nou, dat sla ik over.'

Maar God Zelf, die de Bijbel heeft geïnspireerd, Hij vindt het blijkbaar belangrijk, dat al deze namen worden vermeld. Weet u waarom? God vindt die námen belangrijk, omdat voor Hem ménsen belangrijk zijn. En zo worden hier al die families genoemd. Voelt u het persoonlijke in de Bijbel?

God is een persoonlijk God! U bent geen númer voor God, maar een mens met een naam!

Onwillekeurig moest ik denken aan Yad Vashem, het holocaustmuseum in Jeruzalem. Wij hebben het vaak over 'de 6 miljoen Joden die omgekomen zijn', maar dan loop je daar door die zaal waarin de Joodse kinderen worden herdacht. En dan hoor je de namen klinken, één voor één, met hun leeftijd. En dan wordt het opeens héél anders. Geen grote getallen, maar namen.

Zo kijkt God ook naar ons, als mensen. Niet naar de massa's en de grote aantallen, maar naar u, en jou en mij. Heel persoonlijk. Deze lijst in Ezra 2 mogen we koesteren, als een eresaluut aan al die families, die het gedaan hebben: God gaan dienen in dat verre Jeruzalem.

Weet u wat de Here Jezus zegt, in Johannes 12: 26? 'Als iemand Mij dient, laat hij Mij dan volgen (laat Hij dan op pad gaan, met Mij mee), en waar Ik ben, daar zal ook Mijn dienaar zijn. En als iemand Mij dient, zal de Vader hem eren.' Dát gebeurt hier in Ezra 2. 'De Vader zal hen eren.'

2. Mogen wij bij de heilige God horen?!

Maar er zijn een paar families bij met een probleem. De afstammelingen van Delaja, van Tobia en van Nekoda, die

kunnen niet aantonen dat ze werkelijk tot het volk Israël behoren. En dat geldt zelfs ook voor een paar priesterfamilies: de afstammelingen van Habaja, van Hakkoz en van Barzillai. Barzillai was, vijf eeuwen eerder, een vriend van koning David. Een vriend die hem te hulp schoot in de nood. Toen koning David moest vluchten omdat zijn zoon Absalom een staatsgreep pleegde, toen werd hij geholpen door Barzillai. En die Barzillai had een schoonzoon, die priester was. En die schoonzoon, met zijn familie, die werd genoemd naar zijn beroemde schoonvader: Barzillai.

Dat zijn dus zes families die niet kunnen aantonen, met een schriftelijk bewijs, dat ze werkelijk tot het volk Israël behoren. Wat nu? Voor die drie eerstgenoemde families is

dat al vervelend, maar voor die drie priesterfamilies is het nog pijnlijker. Als straks de tempel weer herbouwd is, en de priesters gaan weer aan het werk, dan is het de vraag of zij mee mogen doen. En wat zegt nu de stadhouder, Zerubbabel, tegen deze families? Hij zegt: 'Het spijt mij zeer, maar als u niet kunt bewijzen dat u tot het volk Israël behoort, dan mag u niet eten van het allerheiligste.'

Dat allerheiligste, dat was het vlees van de offerdieren. Dat was bestemd voor de priesters.

Deze mensen mochten niet eten van het vlees, dat betekent dat ze ook niet mochten offeren, dat ze per saldo niet de taken van een priester mochten uitvoeren.

Dat moet wel vreselijk moeilijk zijn geweest voor deze mensen. Ze gaan op weg, en toch mogen ze geen dienst doen als priester, terwijl ze ervan overtuigd zijn dat ze priesters zijn. Ze hebben alleen het bewijs niet.

Maar Zerubbabel is duidelijk. Hij zegt: 'Julie mogen niet eten van het allerheiligste, totdat er een priester zal optreden met de Urim en Tummim.' Die Urim en die Tummim, dat waren twee platte stenen of schijven. De hogepriester droeg ze in zijn borstschild, dat was een borsttas, dicht bij zijn hart. En door die stenen wilde God spreken. Zo staat het in Exodus 28: 30: 'En u zult in het borstschild van de beslissing de Urim en de Tummim leggen; zij zullen op het hart van Aáron zijn, wanneer hij voor het aangezicht van de HERE komt, en Aáron zal de beslissing voor de Israëlieten voortdurend op zijn hart dragen, voor het aangezicht van de HERE.'

Dus de hogepriester (de eerste hogepriester heette Aáron), die draagt de Urim en de Tummim in die borsttas, en zo komt hij in de tempel, bij God. En als hij dan zo héél dicht bij God geweest is, en er moet een beslissing vallen over iets belangrijks, dan pakt hij die twee stenen uit zijn borsttas, en hij werpt ze, als een soort heilige dobbelstenen. Als zó het lot wordt geworpen, dan weet Israël: 'Hier is God Zelf aan het woord.'

Zerubbabel zegt: 'We kunnen nog geen beslissing nemen, eerst moet de hogepriester komen met de Urim en de Tummim.' Was die hogepriester er dan niet? Jazeker, die was er wel! Dat was Jozua. Waarom kon hij dan niet die Urim en die Tummim werpen? Dat komt, omdat hij nog niet voor het aangezicht van God kon komen, in de tempel. Er moest eerst weer een tempel zijn, en in die tempel moest eerst God weer wonen, neergedaald zijn, dan pas zou de hogepriester de Urim en de Tummim mogen werpen. En dat was nog niet zo.

Daar staan die priesterfamilies. Teleurgesteld, beteuterd. Misschien wel boos.

En ik kan me voorstellen dat u denkt: 'Die mensen zijn goedwillend! Wat is dat voor muggezifterij?' Ja, weet u, wij in onze tijd en in onze cultuur zijn héél erg gewend om zó om te gaan met regels. Natuurlijk, je hebt regels, maar als jij er nou van overtuigd bent dat het op deze manier goed is, waarom moeten dan allerlei regeltjes dat in de weg staan? Laat die mensen gewoon hun priestertaak doen! Maar de stadhouder, Zerubbabel, zegt dat niet! Want Zerubbabel is zich héél diep bewust van de heiligheid van God! De HERE is een heilig God, en als je komt in de nabijheid van die allerheiligste God, als zondig mens, dan kun je dat alleen maar doen met het allerdiepste respect. Wij kunnen alleen in Zijn nabijheid komen, omdat Hij Zelf ons uitnodigt, en alléén op *Zijn* voorwaarden!

Ezra 2 leert ons om opnieuw na te denken over zorgvuldigheid in de dienst van God. Wij zetten zó makkelijk de Bijbel en Gods wetten naar onze hand. Vinden we een Bijbelverhaal moeilijk? Nou, dan laten we dat toch liggen? Vinden we een regel van God moeilijk? Dan doen we het toch niet? Bijvoorbeeld de regels:

- om je als het maar even kan te verzoenen met een ander als je een conflict hebt (Mattheüs 5: 24);
- om de samenkomsten van de gemeente niet te verzuimen (Hebreeën 10: 25);
- om te wachten met geslachtsgemeenschap tot je getrouwd bent (Deuteronomium 22: 13-30, Lukas 1: 27 en 34 (zie www.ontmoetingskerkonline.nl > Hervormd > varia.)
- om te gehoorzamen wie over je gesteld is (o.a. Hebreeën 13: 17).

Dat zijn vaak lastige dingen. Maar Zerubbabel weet één ding heel zeker: met God gooi je het niet op een accoordje. Deze priesterfamilies hebben geen identiteitspapieren, ze mogen dus niet eten van het allerheiligste.

En nu gaan wij volgende week het Heilig Avondmaal vieren. En dan staat hier het allerheiligste: het brood symboliseert het offervlees: het vlees van het Lam van God, het lichaam van Christus. Maar... mogen wij daar dan eigenlijk wel van eten? Horen wij bij het volk van God? Dat stukje uit Ezra 2, dat maakt je onrustig!

3. Dankzij Jezus mag je er 100 % bij horen!

Maar wat staat er ook alweer? 'Ze mochten niet eten van het allerheiligste, *totdat* een priester zou optreden met Urim en Tummim.' Het wachten was op een hogepriester, die in de tempel God zou ontmoeten en vervolgens Zijn wil bekend zou maken. Alleen: die Urim en die Tummim zijn na de ballingschap nooit meer gebruikt. Want er werd wel een nieuwe tempel gebouwd, maar in die nieuwe tempel was geen ark meer: de ark, die gouden kist waarop God woonde. De eerste tempel, van Salomo, werd ingewijd door God Zelf, met een wolk die de tempel vulde, en met vuur, dat neerdaalde en de offers verteerde. Die tweede tempel is door God nooit zo ingewijd. De hogepriester kon die Urim en Tummim helemaal niet gebruiken.

Totdat... er een priester zou komen die dat wél zou kunnen. Een Hogepriester die voor Gods aangezicht had gestaan. Merkt u het? Dit zinnetje, in Ezra 2, verwijst naar de Here Jezus! Hij heeft het recht om namens God te bepalen wie mag gelden als lid van Gods volk, en wie mag gelden als priester. De Here Jezus heeft het recht, omdat Hij bij God vandaan komt, om te bepalen of je erbij hoort of niet.

En wat heeft Hij gedaan? Hij heeft Zichzelf opgeofferd aan het kruis, om voor ons de weg naar God te openen, om ons genade te schenken. En dankzij die genade van God mogen wij erbij horen! Helemaal! Efeziërs 2: 8: 'Door Zijn genade bent u nu immers gered, dankzij uw geloof. Maar

dat dankt u niet aan uzelf; het is een geschenk van God.' Vers 11: 'Bedenk daarom dat u – u die eigenlijk door uw afkomst heidenen bent – destijds niet verbonden was met Christus, en geen deel had aan het burgerschap van Israël. U leefde in een wereld zonder hoop en zonder God. Maar nu bent u, die eens ver weg was, in Christus Jezus dichtbij gekomen, door zijn bloed. Want Hij is onze vrede.' Vers 18 'Zo bent u dus geen vreemdelingen of gasten meer, maar burgers, net als de heiligen, en huisgenoten van God, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, met Christus Jezus zelf als de hoeksteen.'

Dankzij Jezus Christus mag u erbij horen. Helemaal! En jij ook! En ik! Hij geeft ons burgerrecht! Hij, de Hogepriester, hééft uitspraak gedaan! Aan het kruis, toen Hij het uitriep: 'Het is volbracht!' De weg ligt open! Wij mogen erbij horen! 1 Petrus 2:9-10: 'Maar u bent een uitverkoren geslacht, een koninkrijk van priesters (!!!), een heilige natie. Eens was u niet Zijn volk, nu bent u Gods volk; eens viel Gods ontferming u niet ten deel, nu wordt zijn ontferming u geschonken.'

Is het dan opeens niet meer zo belangrijk, die zorgvuldigheid waar het net over ging? Nee, dat blijft recht overeind staan, die noodzaak om heel nauwkeurig de weg van God te gaan. En tegelijk: als wij falen, is hier de Verlosser! Niet onze zorgvuldigheid geeft ons deel aan Gods volk, maar alléén het offer van Christus! Als het aan ons lag, was de weg naar God potdicht. Maar door Jezus Christus is er voor ons volledige vergeving. Als wij onze zonden belijden en een nieuw begin maken, met een vast voornemen om God oprecht te dienen, dan is alles goed! Hij heeft alles volbracht!

Je hoort er helemaal bij! Als je gelooft in Hem! Hij geeft je de juiste identiteitspapieren. En dan mag je erbij zijn, ook als we het Avondmaal vieren. Je mag het meevieren, en als je nog geen belijdenis hebt gedaan, laat dan het verlangen groeien in je hart!

Je mag er bij horen, helemaal! God geeft twee bewijzen: de Doop en het Avondmaal. Hij roept u bij name, en Hij nodigt u aan tafel.

Volgende week, op 11 september, is het een jaar geleden dat we met een paar mensen bij elkaar zaten, in Bermensteyn, rond het bed van mevrouw Helen Boegheim. Tientallen jaren was ze haar eigen weg gegaan, zich niet echt bewust van God en van de Bijbel. Maar vorig jaar werd ze ernstig ziek. En God kwam in haar leven. Op 11 september deed ze belijdenis van haar geloof, stralend van blijdschap, hoe ziek ze ook was. Ze kreeg een tekst mee uit Jesaja 43: 'Ik heb je bij je naam geroepen, je bent van Mij.' En vervolgens vierden we samen het Heilig Avondmaal. Na die dag hing ingelijst aan de muur het getuigenschrift van haar belijdenis. Begin november is ze overleden. Tot haar dood toe was ze zo blij als een kind, dat ze erbij mocht horen: bij God, en bij Zijn gemeente.

Ik noem in preken niet vaak iemand bij naam, maar vandaag wel. Want Helen Boegheim vroeg het zelf: 'Vertel het maar aan de mensen in de kerk, hoe goed God voor mij is.' Zoals in Ezra 2 al die namen worden genoemd, van mensen door wie God werd grootgemaakt, zo mogen ook wij vandaag een naam horen. De naam van iemand die erbij mocht horen, door God Zelf ingeschreven in Zijn register, als burger van Zijn Koninkrijk, als priester in Zijn dienst. Zo persoonlijk werkt God. En in Zijn register, op Zijn rol wil Hij ook uw naam schrijven, ook jouw naam. Zijn genade is ook voor u, voor jou genoeg. Geloof in de Here Jezus Christus! Want je hoort erbij! Helemaal! Amen.